

“Αυτούς στο σκοτάδι δεν τους βλέπει κανείς”

Λεωνίδας Δημούσης, 49 ετών, εργαζόμενος σε γαλακτοβιομηχανία των Τρικάλων...
Νεκρός εν ώρα εργασίας.

Άλλος ένας εργάτης νεκρός προστίθενται στη μακάβρια λίστα του αίματος των ανθρώπων εκείνων ,οι οποίοι δεν θα απασχολήσουν τα πρωτοσέλιδα των ΜΜΕ, δεν θα γίνουν θέμα στα “παράθυρα” και στα πάνελ της τηλεόρασης και των ραδιοφωνικών σταθμών, δεν θα συγκινήσουν τους μεγαλοσχήμονες του τόπου μας, δεν θα αγγίξουν τις ευαισθησίες των “φιλάνθρωπων”.

Οι νεκροί της εργατικής τάξης δεν είναι βλέπετε celebrities, δεν “πουλάει” το προϊόν τους. Πόσο μάλλον όταν τα εργατικά ατυχήματα δεν προκύπτουν πάντα ως “ατυχήματα”, αλλά πίσω από αυτή την απλή λέξη κρύβονται πολλά και άκρως ανησυχητικά. Πίσω από τα άμεσα ρεπορτάζ που “σκίζουν τα ιμάτιά τους” για τους “αυστηρούς όρους” που τηρούνται από τους βιομήχανους και τους εργοδότες, γνωρίζουμε πολύ καλά πως κρύβονται πολύ συχνά

“κλειστά στόματα” και ένας αδιόρατος φόβος υπό τον κίνδυνο να βγουν αλήθειες για τις συνθήκες εργασίας.

Και η ιστορία συνεχίζεται, κι η στήλη του αίματος αυξάνει τη ροή της...

Τον Λεωνίδα και τόσους εκατοντάδες ακόμη Λεωνίδες αυτού του τόπου και σ’ όλη τη γη, δεν γίνεται να τον ξεχάσουμε. Δεν γίνεται να λησμονηθεί κανένας από τους εργάτες που πέφτουν νεκροί ή που σακατεύονται καθημερινά στους τόπους του μεροκάματου. Εκεί που λιώνουν καθημερινά για το ψωμί και την επιβίωσή τους, για τη ζωή και την αξιοπρέπεια τη δική τους και των οικογενειών τους. Πολλές φορές κάνοντας συμβιβασμούς, σφίγγοντας τα δόντια και δαγκώνοντας τα χείλη τους, καταπίνοντας ένα σωρό παραβιάσεις των κανονισμών, υπερβάσεις των ωραρίων, καταπάτηση εργασιακών δικαιωμάτων, ακόμη και ποδοπάτηση της αξιοπρέπειάς τους.

Το ξέρουμε πως η ζωή είναι δύσκολη και πολλές φορές γίνεται και απάνθρωπη. Μας αναγκάζει να πάμε ακόμη και κόντρα στη λογική, κόντρα στη φυσική αντοχή, κόντρα στα ανθρώπινα όρια, να πηγαίνουμε και κόντρα στους συναδέλφους μας.

Κι όμως έτσι έγινε η ζωή μας, τόσο τιμάται από τους κυβερνώντες και το κεφάλαιο. Ένας ακόμη νεκρός, ένας ακόμη αριθμός. Κι ας μη γελιόμαστε, δεν θα είναι ο τελευταίος.

Φροντίζουν άλλωστε γι’ αυτό οι νόμοι που καθημερινά ψηφίζονται και κάνουν “εκπτώσεις” στα εργασιακά δικαιώματα, τα οποία άλλωστε θεωρούνται “αναχρονιστικά και παλιομοδίτικα”. Όπως φροντίζει επίσης και η ατιμωρησία και η ασυδοσία, το “κλείσιμο του ματιού” προς τους εργοδότες για τη μη τήρηση των όποιων ευεργετικών, για τους εργαζόμενους, νόμων έχουν απομείνει πια. Όλα στο βωμό του κέρδους, όλα για την ανάπτυξη και την υγιή επιχειρηματικότητα. Αυτή που βασίζεται στην εργοδοτική τρομοκρατία, στον φόβο που βασιλεύει στους χώρους δουλειάς μην τυχόν και μιλήσει κανένας για τα “κακώς κείμενα” και “χαλάσει την πιάτσα”, στην στοχοποίηση, στη δυσφήμιση και στην απαγόρευση του συνδικαλισμού.

Ζούμε όλες κι όλοι μας σ’αυτόν τον τόπο και ξέρουμε πολύ καλά τι συμβαίνει στους χώρους δουλειάς. Τα αδέρφια μας, οι φίλοι μας, οι γονείς μας, τα παιδιά μας, εμείς οι ίδιοι δουλεύουμε καθημερινά στους χώρους εργασίας. Άλλοτε σε “γαλέρες” και σε “κάτεργα”, άλλοτε με “μαύρα” κι ανασφάλιστοι, άλλοτε δίχως ωράρια, δίχως επιδόματα και υπερωρίες άλλοτε ακόμη κι αναγκασμένοι να επιστρέφουν στους εργοδότες τα «δώρα», τα φιλοδωρήματα και τις υπερωρίες τους.

“..Κι εκεί στο πόστο μου σκυφτός
ξεχνάω τη μιλιά μου
είμαι το νούμερο οχτώ
με ξέρουν όλοι με αυτό
κι εγώ κρατάω μυστικό
ποιο είναι τ’ όνομά μου...”

έγραφε κάποτε στους στίχους της Φάμπρικας ο Γιώργος Σκούρτης. Όμως τα ονόματα υπάρχουν και πρέπει να μην ξεχαστούν ποτέ. Γιατί οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες είναι αυτοί που κρατούν τις κοινωνίες όρθιες. Και δεν αρκούν τα υποκριτικά παλαμάκια κάθε φορά που μια πανδημία απειλεί να κλονίσει την “ανάπτυξή τους”, ούτε και τα φιλικά χτυπήματα στις πλάτες όταν επισκέπτονται καμιά φορά τα εργοστάσια οι υπουργοί και οι παρατρεχάμενοι.

Εκφράζοντας τα θερμά μας συλλυπητήρια στην οικογένεια και στους οικείους του Λεωνίδα Δημούση, υποσχόμαστε πως ο Λεωνίδας δεν πρέπει και δεν θα ξεχαστεί. Δεν θα το επιτρέψουμε εμείς ποτέ. Τα ταξικά του αδέρφια. Και δίνουμε όρκο πως δεν θα σταματήσουμε ποτέ να αγωνιζόμαστε για να σταματήσουν οι αιτίες που γεννούν τα “εργατικά ατυχήματα”. Μέχρι να σταματήσει η εκμετάλλευση και η αδικία.

Λέσχη Εργασίας, Αλληλεγγύης και Πολιτισμού Τρικάλων